

Dialog Direkt 113

Juni 2003

Kära Vänner!

Kamp med Guds vilja

Rosmarie och jag var under Pingsten tillsammans med vänner från Finland, Sverige på Norsk pingstesamling på Lia gård, Koppang. Lia Gård är en kristet Restreat center. Jag hade förväntat mig en regelrätt MRA samling med familjer, istället var där en kristen Retreat.

Natten efter vi anlant hade jag en kamp i mitt hjärta.

Hade jag rest över 60 mil för att sitta i tystnad?

Gud talade till mej: "Du skall Vara inte Prestera. Då bestämde jag mej för att bli kvar där på Retreaten.

Erfarenheten att studera valda bibeltexter med ledord för eftertanke var en upplevelse, och jag ser fram emot att få göra om den.

Många deltagare från Norge är de som under sommarkonferensen, om mindre än en månad leder Familjekonferensen i Caux.

PS. Om du har erfarenheter av kampen med Guds vilja, skriv och berätta!

Christer

Ahmed Egal fick årets Mandela pris

På nationaldagen den 6 juni var Gyllene Salen i Stockholms stadshus fylld av 700 personer vid den s k medborgarceremonin, då de som under året fått svenskt medborgarskap i Stockholmsområdet välkomnades av ordföranden i kommunfullmäktige och var och en fick ett diplom. Ceremonin inramades av musik bl a av en skicklig harpist, som själv var invandrare.

Höjdpunkten var när Integrationsnämndens ordförande Teres Lindberg överlämnade Nelson Mandela priset till Ahmed Egal. Det var 6:te året i rad som detta pris utdelades till eldsjälarna som aktivt bidragit till att invandrare integreras i det svenska samhället sade hon. Kommunstyrelsen utsåg Ahmed Egal med motiveringen "ett brinnande engagemang för att hjälpa sina medmänniskor till arbete och yrkesutbildning"..

Med hela sin familj sittande på första raden sade Ahmed Egal i sitt tacktal bl a: "Jag kom för 16 år sedan ensam och ägde bara de kläder jag hade på kroppen. Nu har jag fru och fyra barn. Jag tackar Sverige för detta. 14 dagar efter min ankomst började jag arbeta som städare på Centralen. Jag såg tusentals människor gå till sitt arbete. De flesta av mina landsmän hade inget arbete att gå till. De kunskaper de hade hemma passade inte. Där började min vision för vad jag skulle kunna ge mina landsmän och ge till Sverige. Jag måste hjälpa dem att få den kompetens de behövde för att få ett arbete. Bara genom arbete blir man integrerad.

På vägen lärde jag mig att den förändring som är nödvändig måste börja med mig själv. Liksom många andra flyktingar kom jag hit med många besvikelser och bitterhet i ryggsäcken. När jag tog itu med denna förändring i mitt liv upptäckte jag att jag fick den kraft jag behövde för de uppgifter jag fått. Naturligtvis har jag mött många hinder och besvikelser. Men jag lärde mig att genast övervinna dem. Då blir de en krafttillgång."

Samtidigt som han tackade dem som tilldelat honom priset framförde han ett tack till alla dem, inte minst de många svenskar, som utan egen vinning ställt upp för att förverkliga den vision han haft. "T.o.m 2002 hade vi haft 235 vuxna elever och 73% av dem hade fått jobb. Andra hade fått tillräcklig kunskap för att fortsätta sin utbildning. I år har vi 55 elever med utbildning och praktik som vårdbiträden och butiksbiträden"

"Vår uppgift som invandrare är att vara med och förnya och ge förnyad kraft till det arv som byggt upp det svenska samhället", slutade Ahmed.

Gunnar Wieselgren

Inlägg om namn byte

Numera tycker jag inte längre det så konstigt att byta namn. Även frikyrkor gör det. Om Grunden hela tiden är densamma, men ändringen i tiden och tidens behov motiverar ett namnbyte, så tycker jag det är klokt. Vi lever inte längre i de ideologiska motsättningarnas dagar som den gången det var nödvändigt för oss att få upp ögonen för hur en ideologi, som då kommunismen, arbetar. Just därför att varje land har rätt att fatta eget beslut föreslår jag den sista varianten: Initiatives of Change – Sverige. Där har vi pekat ut vår plats i det globala sammanhanget, och har ett svenskt ord med.

Otto & Britt Pettersson

Kosmiska Katedralen

Angående artikel i senaste Dd gällande den "Kosmiska katedralen" av Harry Månsus, en god bok. "The Recovery Movement" är en s.k spin-off eller avknoppning från Oxfordgruppen. Idag räknar rörelsen in många miljoner medlemmar och antalet bara ökar. Rörelsen "bakade in" de fyra absoluten i "de tolv stegen" och tog också med sig, vilket inte är så känt, Oxfordgruppens

speciella sätt att samtala på, "The Golden Rules" också benämnt "Sharing".

Inom rörelsen talar man om ett "jämnt samtal". (Många MRA:are känner säkert igen "The Golden Rules".)

Undertecknad har under ett antal år studerat "The Golden Rules" och funnit att dessa har varit basfundament i flera stora väckelserörelser genom tiderna, bl.a. hos de Böhmska Bröderna, hos Herrnhut och hos tidiga Metodister, hos Oxfordgruppen och hos MRA. Det verkar som väckelsekraften i rörelserna avtar när man slutar använda dem. Vi bör därför återigen lyfta fram dem som ett underbart verktyg för den Helige Ande. Kanske redan i Caux i sommar?

Jag behöver hjälp med att översätta den historiska dokumentationen av "The Golden Rules" samt en del annat material till engelska. Jag avser att presentera detta för MRA's (Initiatives of Change) ledning i Caux i sommar. Någon MRA:are kanske kan hjälpa mig och därtill kanske få en viss ersättning för detta av MRA i Sverige? Det handlar om en 7-8 sidor med garanterat intressant information.

Kontakta redaktionen för DD eller skriv till mig. Curt Olausson, c/o Anette Olausson, Blackevägen 40, 417 16 Göteborg.

Curt Olausson

Erfarenheter I Indien – nytt liv i Lettland.

Ildze Schlanke var 5 månader i Indien med ett träningsprogram i Panchgani. Hon åkte sen tillbaka för att använda 5 månader för att träna andra i moralisk upprustning. Sedan en månad är hon åter i Lettland och arbetar som ansvarig affärsreporter för en tidning som lanserat sig på internet. Här följer utdrag ur hennes erfarenheter i Indien.

“Asia Platue is a magical place for many, for me as well. Words said here - turn out to be true very fast. So it happened that after 5 months spent in India in 2001-2002 as a part of MRA / IC leadership training programme Action for Life I came back for just a short while, to visit friends. It was tea-time, and MR. Bhanu Kale asked me what I was going to do. I answered “Discuss plans”. He asked: “for next half a year?”, I answered: “no, for next three days”. Someone, Mr. Suresh Mathew from Bangalore, overheard this “half a year” issue, and we spent next couple of days talking and praying on what would be the right choice to return to Europe in a week’s time or stay in India till my visa expires, almost half a year from then.

So I am back, enjoying India as home, more than home. Being a part of AP rhythm, sharing my knowledge and learning from people. The basic purpose of staying was quite selfish to learn more about Indian culture, to become more harmonic person and to carry back answers to European challenges alienation, family breakdown, lack of beauty in many aspects, shallow approaches, loosing peace so often.

AP seminars provide an opportunity to meet many different people. In so called “Family group meetings” as well as while having meals together one can have significant talks and learn a lot about daily life. For example, on one of the first days in AP I had lunch with six teachers, ladies, from different parts of the country. I asked them questions, like: “What is the greatest joy in your profession?” or “does your husband spend holidays with family?” and “where do you get energy to cook for family after work?”. While talking to students I ask where do they see themselves five years from the moment, how their education was chosen, what is their favorite time-pass. All answers together form a picture with many pieces still missing. Family group meetings

are more of inspirational nature, discovering total humanness of all of us. There while being a group leader, I had to invite people to share on their achievements and struggles. I was so impressed by someone sharing the moment when he and many other people lead by him were in danger but due to concentration and maximally using one’s reason they all survived. Another person shared his experience of being a blood donor every year, and another told how his life of easy-going addict has changed to a hard working and highly conscious person.

As most of those who attend seminars, I also have a lot to say about Wash-up. All those having cameras are making photos of the process, so it’s worth it. According to Establishment Manual of the AP, “At no time wash-up should appear chaotic or noisy”. “It usually does”, as one of the Trustees noted. When those who had not washed their plates for last five years at last gather for the task, they are full of joy of discovery “how does it feel?”. Schoolchildren from Bombay are singing Kaun Hai Zimmedar? and Make God your Guru while washing, but Business students from Pune give half an hour programme of Hindi film songs and then switch to trade union slogans. It happens that those who are not supposed to wash (those coming for professional programmes), eagerly join, attracted by “playground syndrome”, widespread by the Resident Team of AP. One after another they put aprons on the top of white shirts with company logos, till there is no space left for us.

Ayesha Taleyarkhan, initially my hostess during stay in Bombay, a photographer, has become a good teacher of mine on universal practices of staying faithful to one’s true calling and choosing the best. Business students from Pune (originally from Karnataka, Rajasthan, Bihar, Kashmir) enthusiastically tell about their ways of

pursuing career at the same time living according to values given by their families. They tell me what kind of people their parents are, what they had liked the most about their homes, how they give up everything else while studying because of high demands, competition and willingness to give joy to their families. They read American books on how to be effective, and their families practice one of the most important requirements "family should give a child roots and wings".

I made friends with Mukta, a lady met on a bus from Pune to Panchgani. We talked on everything for three hours, listened to her tapes on her walk-man, she put a ring on my finger saying: "you are my friend". I spent a day with her in Pune seeing her parents performing their usual two hours' Pooja, visiting her working place, Collector's Office, had several teas with her many colleagues listening to them and telling them about life there in Europe. She put a nice make-up on me, organised a two-hour mehendi drawing, bought a saree for me and chocolate and fruits for my friends. This is one of the mysteries of the country, returning to childhood, when Birthdays were celebrated and all wishes came true, even those not expressed.

I had always been fond of literary genre called Magic Realism. It is originated in Latin America. Now I am convinced that it is about India. Every day is Magic Realism transformations of people, for example, from someone whose parents used to bring in elephant with a servant every time the boy acted naughty, later participating in demonstrations against British, and then after joining MRA working for common ideas with people from all over the World, carrying a real spirit of Service. Going through at least twelve court processes in the time of construction of AP, and now daring to say that: "with God everything is possible,

we have to dream big". He lives the words and inspires others to do the same.

Every person met is a wonder, carrying many surprises to be displayed as the time comes. So we all enjoyed introduction of a group of fourteen year old students using one sentence to tell about themselves, for example "I am very shy", "I am the naughtiest in the batch" or "I am very friendly with a good sense of humor".

I met Mrs Natekar, in her late fifties, she has published three books of poems and is involved in social programmes for village women. I don't say that Indians are better than people in my country, all I know is that they are very different and I like their ways very much, so unexpected.

I experienced a "magic" myself: once I was preparing a morning Inner Development session on encouraging our best qualities. There was only one day left to get it ready. I was full of bitterness towards someone far away then, and it was impossible to create anything good in such a condition. I could not forgive and that tied my mind and heart. After spending several hours in prayer I wrote an email to that person, full of hurt. Right before sending it I asked the AP secretary MRs. Rosalind Joseph whether one should forgive someone who had not asked for forgiveness. She said: "Yes". So I translated the angry email into language of forgiveness and sent it. Soon an answer came, along with peace. I was healed from something what could not be turned right by human forces alone. I was free to perform the best.

It is hard to describe even the most important experiences, but what I can definitely say I am moved by the amount of care all around for example, once in Pune I spent a day in apartment with three girls, students whom I had never seen before. I had to leave very early the next morning so at 6:50 am I asked them where the iron was

kept. One of the girls instantly got up and ironed my salwar set while I had a quick bath before leaving ten minutes later.

Once my friends and I went for Ice creams: the five of us bought five different ice creams and shared so that everyone has a bit of each flavor. A practical example on benefits of sharing.

Four months of being a part of AP Team are over. We had organised conferences together, forming seminar schedules, putting documentation in order, watching Hindi movies, learning theoretically and practically

about love, forgiveness, peace, conviction and many other phenomena. Although I am often regarded as a guest here, I have seen this kind of life from inside and will carry the best practices to wherever I

will go afterwards. My week had been very busy - more busy than there are hours in the day - I eat business, drink business, sleep business (one of my friends said "please eat well, drink well and sleep well - as you have to get dreams from somewhere to move towards the right goals...". To finish it on a bright note - let me tell you about Bombay laughter clubs. Probably you've noticed them yourself while being in Bombay. So every morning at 7am they meet in parks and for 15 minutes laugh. They start with Rhagupati Ragavi... (the Ghandi's prayer uniting different religions), then they warm up with stepping from one leg to the other

saying " ha ha, hohoho, ha ha, hohoho...". And then they do all kinds of laughters - like "mobile laughter" - imagining that they're speaking to someone on the phone and that it's very funny, then - lion's laughter - poking out the tongue as far as possible and putting palms forward, cheek - high, the sound is between roaring and laughter... etc. about 15 kinds. They say, it's very healthy. We tried it once for half an hour (senior citizens and the AP team). The sound is unrepeatabe. In Bombay there are 64 such clubs, in whole India - about 1000.

Min Värld – Hela världen

Skall Min värld förbli hela min värld
eller skall jag låta
Hela världen komma in i min värld?

Låt oss mötas i det perspektivet i

Sannerudsgården, Tived
19-21 september 2003

Back in Lettland

Since 3 weeks employed I am already doing the activities of the newspaper: organising experience exchange and business trips to neighboring countries Lithuania and Estonia,

learning how things are done, doing my first translations of business news, understanding what a new consists of and what business is. So different from anything done before. But it is fun. I decided to work ten hours a day - in order to be able to do that well and to learn as quickly as possible. Right now I am alone but I will have to employ other people for the project. In order to do that I have to be able to do everything myself - to be able to lead them properly.

Ildze Schlanke

Visa mig vägen

Nyligen läste jag en insändare av Olof Djurfeldt i tidningen Nya Dagen med titeln: "Inte bara Birgitta – Helgon bör vi alla vara". Då slog det mig hur stor plats Birgitta fått i våra medier under jubileumsåret. Ingen kan ha undgått att lägga märke till detta. Hon har lyfts fram som den stora kvinna hon var.

När några av oss i början av 80-talet producerade musikdramat VISA MIG VÄGEN var det en atmosfär där Birgitta inte sällan beskrevs som satkärning eller häxa. Vi ville med vårt drama ge en bild av den verkliga Birgitta.

Jag citerar några utdrag ur insändaren: "För 700 år sedan föddes den heliga Birgitta, en svensk kvinna som fortsätter att påverka världen ... Vi kan beundra henne för hennes mod i fullgörandet av det hon såg som sin kallelse, gripas av hennes kärlek till Kristus och se henne som en förebild för människor som genom sina liv förändrar sin omgivning. Det gemensamma kännetecknat på dem är helgjutenhet och uthållighet intill slutet...Behovet av andliga förebilder är stort i dagens värld såväl som i 13-talets Europa"

Olof Djurfeldt slutar sin insändare med orden: "Den första tidens kristna kallas i Nya Testamentet för 'de heliga'. De var mitt i sin vardag en enorm kraft till förändring. Sådana helgon bör vi alla vara – i Kristi efterföljelse"

Det var en sådan övertygelse som drev oss – några svenska kvinnor – att produceras musikdramat byggt på Birgittas bön: 'Visa mig vägen och gör mig villig att vandra den.

Ingå Wieselgren

Nya böcker

Jag har läst två nyutkomna böcker som jag vill starkt rekommendera. Aktuella MRA-böcker på svenska är det ont om, men därför

är det bra att ta sig an att läsa vad som finns på engelska. Den ena är *Faith in Diplomacy* av *Archie Mackenzie*. Här har vi den personliga skildringen av en man som genom hela sin karriär varit trogen mot sin grundläggande förpliktelse att varje dag söka Guds ledning i en stilla stund.. Som brittisk diplomat hade han en viktig post då FN skapades i San Fransisco - dit Frank Buchman redan haft ledning att ta sitt lag med ett skådespel. Han hade ett flertal ambassadörsposter och gjorde nyskapande insatser i FNkonferenser under några av dess svåra år, liksom väsentliga insatser för den s k Brandtkommisionen. Baserad på ett långt livs erfarenheter med grunderna i MRA ger han till slut sin syn på dagens världssituation liksom också tio punkter om vad Guds ledning i dagliga stilla stunder har betytt.

Den andra boken är *No longer Down under, Australians creating Change* av *Mike Brown*, en skildring av en lång rad människor i Australien, från en vanlig hamnarbetare till en regeringsmedlem, från en aboriginerkvinna till en hög polischef, som alla vuxit in i en tro på att Gud har en uppgift för dem i väsentliga saker i landets liv och tagit itu med dem. Men det skildrar också de män och kvinnor som under många år osjälviskt stått vid dessa människors sida och hjälpt dom genom de många svårigheter de mött i kampen. Med sina speciella australiska frågor och det uttrycksfulla språket är det kanske inte någon lättillgänglig bok, men mycket fascinerande och lärorik.

Det enklaste sättet att köpa dem att gå in på Initiatives of Changes nya Internet sajt <http://www.iofc.org/> och klicka på Online Shop. Lennart Sjögren

Böne ämne: Sommarens Cauxkonferenser som börjar 2 juli – 17 augusti. Du har väl inbjudan!

Redaktörer: Antero Tikkanen, Nostravägen 19, 417 43 GÖTEBORG E-post: tikk@netg.se
Christer Lilliehöök, Storstretsvägen 43, 142 31 SKOGÅS E-post: christer.lilliehook@comhem.se